

Een felle bliksemflits zette het bos heel even in een spookachtig, wit licht. Nauwelijks een tel later leek het alsof de hemel openbarstte. Een enorme donderslag deed de grond daveren en de bomen schudden. Het kleine meisje verloor haar evenwicht en viel languit voorover. Ze slaakte een kreet van pijn. Haar moeder, een jonge vrouw met lange, blonde haren, greep haar bij de arm en wilde haar overeind trekken.

‘We moeten verder, Zaneta!’ riep ze.

Het meisje gilte het uit van de pijn: ‘Ik kan niet, mama. Mijn voet!’

Het leek alsof de hemel al zijn sluizen in één keer openzette. De regen gutste met bakken naar beneden. De moeder van het meisje hurkte neer en betastte de snel opzwellende enkel.

‘Goor,’ zei ze. ‘Draag haar. Ze kan niet meer lopen.’

Goor was een enorme kerel. Hij was pas zeventien, maar hij mat ruim twee meter en was sterk als een os. Hij tilde het kleine meisje op alsof ze een veertje was.

‘Gaaf het nog, Thiam?’ vroeg de moeder bezorgd aan haar zoon. Haar lange haren hingen inmiddels in klitten over haar gezicht. Ze probeerde haar angst te verbergen.

‘Maak je geen zorgen, mama,’ hijgde de jongen moedig. ‘Ik ben nog niet moe.’

Thiam was zeven, een jaar ouder dan zijn zus. Ze hadden geen vader en Goor was geen echte familie, dus vond hij het heel logisch dat hij de sterke man moest zijn. Zijn moeder streek even over zijn natte, donkere haren en pakte zijn hand vast.

‘Flinke man van me. Kom, we moeten verder.’

Ze begonnen opnieuw te rennen, maar Thiam trok zijn hand los.

Hij voelde zich te groot om door zijn moeder bij de hand genomen te worden, ook al dreigde er groot gevaar. Met zijn lange benen nam Goor al gauw een paar meter voorsprong, maar hij stopte nu en dan om Aruna en Thiam te laten bijbenen. De kleine Zaneta klampte zich stevig vast aan zijn nek, alsof ze van plan was hem nooit meer los te laten. Aruna keek angstig over haar schouder, maar het regende zo hard en het was zo donker dat ze helemaal niets zag. Ze kon niet zien of ze gevolgd werden, maar ze had haar ogen niet nodig om te weten dat het gevaar vlakbij was. Ze moest haar kinderen in veiligheid brengen, dat was het enige waar ze aan kon denken. Opnieuw verlichtte een felle bliksemflits de omgeving. Te laat zag Aruna de uitstekende boomwortel en ze struikelde. Door de hevige donderslag die volgde, hoorde Goor niet dat ze gilde, maar Thiam bleef staan om zijn moeder te helpen.

‘Nee, ren, Thiam! Ik kom wel!’ riep ze.

Aruna keek angstig achterom, maar zag niets. Toch had ze het gevoel dat ze een hete adem in haar nek voelde. Aruna kwam overeind en wreef over haar pijnlijke knie. Haar lange jurk hing vol slijk. Ze gooide de angst van zich af en zette het opnieuw op een lopen. Haar kinderen en Goor waren al opgeslokt door het donker, maar ze wist welke richting ze uit moest. De Poort trok aan haar alsof hij een magnetische kracht bezat. Toen ze zelf nog een meisje was, had haar moeder haar over de Poort verteld. Aruna had het vreemd gevonden dat ze er niets over mocht zeggen tegen haar zus, maar ze had haar moeder gehoorzaamd zoals ze dat altijd deed. Ze had niet dat opstandige van haar zus. Nu begreep Aruna waarom ze de Poort geheim had moeten houden. Hij vormde hun enige kans. Hijgend rende ze verder, haar doorweekte rokken zo goed mogelijk optrekkend om niet opnieuw te struikelen. Bij het licht van de volgende bliksemflits zag ze Goor een twintigtal meter voor zich uitlopen. Ze moest hem

inhalen, want ze mochten de Poort niet voorbij lopen. Maar waar was Thiam? Voor ze hem kon zien was het licht alweer weg.

‘Thiam!’ riep ze luid, maar het geluid van de donder overstemde haar stem. ‘Thiam!’

Ze had geen idee of de jongen haar hoorde. Het gedruis van de regen was het enige geluid dat tot haar doordrong. Angst begon haar keel dicht te knijpen.

‘Goor! Wacht! Thiam!’

Luid de naam van haar zoon roepend, rende ze verder. Ze botste bijna op Goor, die was blijven staan.

‘Waar is Thiam? Is hij niet bij jou?’

Goor schudde zijn hoofd.

‘Heb jij je broer gezien, Zaneta?’

Het meisje keek haar angstig aan. Ze zag dat haar moeder in paniek was en moest moeite doen om niet te huilen. Koortsachtig begon Aruna na te denken. Ze waren vlakbij en hadden niet veel tijd meer. De Poort zou maar bereikbaar blijven zolang de storm woedde.

‘Kom mee!’ riep ze en ze trok Goor mee bij zijn arm. Na honderd meter bleef ze staan. Een bliksemflits verlichtte de omgeving, maar ze zag alleen bomen, van Thiam geen spoor. Ze telde de seconden tot de donderslag: vijf. Hun tijd raakte op. Paniek overviel haar.

‘Goor, ga Thiam zoeken. Haast je. En kom dan terug naar deze plaats.’

De jonge reus zette Zaneta voorzichtig op de grond en rende met grote passen terug in de richting van waar ze gekomen waren.

‘Heeft ze Thiam gepakt, mama?’ vroeg Zaneta bang.

‘Goor vindt hem wel,’ antwoordde haar moeder, maar vanbinnen greep de angst als een klauw naar haar hart. Het was alsof de regen alle hoop wegspoelde. Ze bracht haar vuist naar haar mond en beet angstig op haar knokkels. Hij zou te laat komen, dat voelde ze gewoon.

Weer een bliksemflits. Deze keer kon ze tot acht tellen voor de donder kwam. Het onweer begon af te drijven. Ze moest handelen, anders waren ze allemaal verloren.

‘Goor!’ Tranen vermengden zich met de regen die over haar gezicht stroomde terwijl ze Goor terugriep. ‘Goor! Kom terug!’

Ze wist niet of hij haar had gehoord, maar ze kon niet meer wachten. Zichzelf bedwingend om niet in snikken uit te barsten, spreidde ze haar armen hoog in de lucht. Ze slikte. Dit moest ze goed doen. Net toen ze haar mond opende, kwam Goor aan. Ze liet haar armen zakken en keek hem hoopvol aan, maar hij schudde spijtig zijn hoofd. Aruna keek naar haar dochtertje. Als ze nu niet handelde, zou ze ook haar tweede kind verliezen. Opnieuw spreidde ze haar armen en ze zoog de lucht naar binnen. Haar stem klonk krachtig en leek het gedruis van de storm te verjagen toen ze de woorden uitsprak die haar moeder haar had geleerd.

‘KĀN TIYOPA MAKHĀ OTHĀNKAYA OKĀGA K’Ú WICHĀSA AKĀNTULA THĪPI!’

Een gerommel dat leek op een verre donder zwol aan en werd steeds luider tot het geraas van de storm erbij verstomde. Voor Aruna’s voeten schoten felle lichtflitsen uit de grond en zetten de omgeving in een verblindend wit licht. Zaneta en Goor sloegen hun handen beschermend voor hun ogen en de grote man deed een paar passen achteruit. Het licht werd minder fel en verdween bijna volledig. In de plaats ervan verscheen uit het niets een grote poort waar zo-even nog bomen hadden gestaan. Aruna tilde Zaneta op en wenkte Goor, die met grote ogen keek naar het wonder dat zich voor zijn ogen voltrok.

‘Kom,’ zei Aruna. ‘We moeten snel zijn.’

Ze keek nog even over haar schouder, hoewel ze niet verwachtte Thiam nog te zien. Ze wist dat ze een groot stuk van zichzelf achterliet. Nooit zou ze nog gelukkig kunnen zijn. Haar hart brak toen ze onder de Poort doorliep.

na makhá othánkaya okága kú
wichása akantula thipi!

